

חדוה הרכבי

לאהוב עד מוות

לדני טרץ'

א.

היום הקטן שחלף, שעה שכלבים משוטטים בשקט תחת עננים, בשולי העיר, ברחובות, על מדרכות, או בגנים צבוריים, או בכפר נדחת, נעצרים על־יד מזרקה, נצמדים לאור, מביטים לאחור, כאלו מישהו בא, או, צריך לבוא.

ב.

זה שמתגולל עכשו בחדר חשוך, מקיא על השמיכות, משתעל, מתחיל להסתער על הדלתות, דוקר את החלונות, מתעכב לרגע, מריח את הפרחים עם חיוך מרפרף, זה לא אלהים.
זה זנק.

ג.

אין לי מלים לתאר את היפי־של־הלב של זנק: חרישי, רגוע, נדיב, אצילי, מבריק, פרוע, אובסיבי, תזזיתי, מהפנט, מגי, עם כל מיני רעיונות מטרפים. זנק,

איפה יש שלוה בעינים של זנק, שומע את עצמו מתלחש עם פעימות הלב של שבלולים?

ד.

זנק. דמעותיו זולגות עכשו על בטני.
"אז תישן, זנק" אני אומרת, "תישן, זנק, תישן
אז תישן. תאר לעצמך שאני אמא־גז־ערן.
שום דבר לפחד מפניו. להפך.
להפך."

ה.

כָּנַף מִתְנוּעַעַת בְּאוֹיֵר מִסְתִּירָה אֶת שׁוֹלֵי הַפְּנִים הַפְּרוּמִים שֶׁל זֶנֶק.

ו.

מֵה שֶׁנִּפְלָא הָיָה, לְצוּד אֶת אֵיתְנֵי הַטְּבַע,
לְהַנִּיחַ אוֹתָם עַל הַשְּׁטִיחַ, בֵּין עֲלִים קִטְנֻטִּים,
תַּחַת הָאֵילָנוֹת שֶׁצִּמְחוּ בְּחֻדְרֵי,
לְכִסּוֹת אוֹתָם זָרְדִים וְעֶשֶׁב,
לְפַתַּח אֶת הַחֲלוֹנוֹת, לְסַגֵּר בְּגִלְל רוּחַ פְּרָצִים,
לְהַגִּיף אֶת הַתְּרִיסִים,

לְרֹאוֹת אוֹתָם יְשֻׁנִים, מִתְחִילִים לְהִתְפַּתֵּל, מִבֵּיטִים בְּשִׁעוֹן,
עְרוּמִים, רְעֵבִים, עִם חֵיוֹכִים מְטֻרְפִים
כְּאֵלוֹ קוֹרָה דְּבַר מֵה.

ז.

עוֹלָה בְּדַעְתִּי מְדַבֵּר. שֶׁנִּכְסְפָה נַפְשִׁי
אֶל מִילִיוֹן כְּלָבִים עֲזִי נַפֵּשׁ שֶׁנִּרְדְּמוּ עַל סִפְסָלִים בְּרַחוּבוֹת הַמְּדַבֵּר.
אֶל הַמְּלֶאךָ שֶׁמְרַחֵף מֵעַל הָרְחוֹב, בַּמְּדַבֵּר.
אֶל זֶנֶק.

ח.

”הַמְּצִיאוֹת הַזֶּה הֵיא בְּעוֹכְרָנוּ. יֵשׁ לָהּ סְגוּלָה שֶׁל פְּרַעְנוֹת שֶׁמְסַגְּלֹת
לְגַרֵד אַחֲרֶיהָ אֶת כְּדוֹר הָאָרֶץ לְאֵן שֶׁתַּחֲפִיץ”, אָמְרַת
”תִּגִּיד מֵה שֶׁתִּגִּיד, בְּסֶךְ־הַכֹּל הָיוּ לָנוּ כְּוֹנוֹת טוֹבוֹת,
לְאַחֵז אֶת הַמְּצִיאוֹת בְּיַדֵּה הַשְּׁמַאֲלִית, בְּיַדֵּה הַיְמָנִית,
לְהָרִים אֶת גּוֹפָה הַגְּדוֹל, הַמְּתָשׁ, הַחֲבוּל,
לְהַעֲמִיד אוֹתָהּ בַּחֲזָרָה עַל רֶגֶל אַחַת, אַחֲר־כֵּן עַל הַשְּׁנִיָּה,
לְגַרֵם לָהּ לְפַקֵּחַ אֶת עֵינֶיהָ – לְהַבִּיט קְדִימָה – לְעֵבֵר עַל פְּנֵי
דְּלָתוֹת שֶׁל חֻדְרֵי־בִירוֹד מְטֻשְׁטָשִׁים וְלַחֲיֵד וְלַחֲיֵד,
לֹא לְהַפְסִיק לְחִיָּד” אָמְרַתִּי

ט.

בְּסֶךְ הַכֹּל רְצִינוּ לְתַקֵּן אֶת הָעוֹלָם. וְזֶהוּ.

.י.

אני יודעת מה משמע לשים שרפרך קטן
 על אלה דונם שגיונות, לחבש את המציאות שקרתה,
 להלביש אותה פתנת אפרה עם פרחים אדמים, עם המעיל הקטן,
 עם הממחטות, הצעיפים, לתת לה או-קיי לבלות בחדר המשחקים,
 להניח לה להתענג עם כל מיני צעצועים, למלמל לעצמה,
 לשאל את עצמה, לענות לעצמה, לאפשר לה שעה חפשית
 לצאת לגוּוּזְטְרָא,
 לשאף אויר,
 לשיר.
 הו מציאות, פיצפונת

.יא.

יחד עשינו מה שהיה מוטל עלינו:
 יחד נפנפנו לכל הרוחות את הזמן של בני תמותה

.יב.

כל הדלתות מפזרות על הארץ.
 ראה, גם אני, ועכשו גם אתה, שנינו עכשו
 נפתחים לרוחה, לרוח הקרה, אני מתכוננת לתקנה.
 כמו אז, כשהיה חשש לסדק דק,
 ועמדו סביבי וקשרו אותי ברצועות
 והייתי מנחת על הרצפה
 והראש שלי היה בשמים

.יג.

תמיד ידעתי שזה אמת:
 לקחת דלת קטנה, להפך אותה למים זורמים
 להמתין בחריקת שנים, ככה, פשוט, לדבר בלי הפסקה
 עם האורות בתקרה,
 לזהר כמו יהלומים כשכל הגבולות נפרמים,
 להתגולל עם גלמודים
 על הסדין הקר,
 לאהב עד מות